

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

TOY JEAN ROCHON

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΑΝ. 30 χρόνων. ΛΟΥΚΙΑ, 24 χρόνων.

Στον καρό του πολέμου. Σ' ένα επαριστικό νοσοκομείο, σ' ένα μικρό δωμάτιο. Ο Ζαν κοιτάει στο κρεβάτι του με δεμένη μάτια. Η Λουκία κάθεται κοντά του, με σποήλη νοσοκόμου. Ήπω το παράθυρο μπαίνει ο όντοξης ήλιος.

ΖΑΝ. — Άδελφη... Άδελφη μου!

ΛΟΥΚΙΑ. — Είμαι έδω.

ΖΑΝ. — Άδελφη... Λισθάνουμε ένα μπαλό ζεστό γάδι έπάνω στο ζέρο μου.

ΛΟΥΚΙΑ. — Είναι ο ήλιος...

ΖΑΝ. — Ο ήλιος! Ξανάρισθε ο ήλιος, ή αγορίζει; Ναι... ναι... Λαζαρός λοιπόν νά κελαδήν... Θώ έχουν ανθίσει βέβαια και τά δέντρα...

ΛΟΥΚΙΑ. — Λαζαρίσης ή αμεριδαλές,

ΖΑΝ. — Κι έγραψε; "Αλ, θεέ μου..." Δέν θα ξαναίδω ποτέ λειά τών ώρων και τά λουστουδιά...

ΛΟΥΚΙΑ. — Υπεριονή, λουστουδιά. Μήν απελπίζεστε έστι... Κι έπειτα μήν ζεζούστε ότι είστε ένας ήρως, ο ίδιος πρότεινε νά πηγαδανεύστε γιατί έδωσε τά μάτια του γιά την ουτιρία της πατιδίας.

ΖΑΝ. — Αλ, άδελφη!... Είμαι άρούμα νέος, και είναι τρομερό νά υπάρχω τερψίδας.

ΛΟΥΚΙΑ. — Έπειδή είστε νέος άροιδάς, δέν πρέπει νά απελπίζεστε τόσο. Θώ θεριθή κάποια γενναία, ή όποια θώ σας άγαπηση και θώ την πρόσθιμη να γίνεται για σας.

ΖΑΝ. — Υπάρχει για μένα μά τέτοια γενναία στον ζόσιο;

ΛΟΥΚΙΑ. — Έπειρεψτε μου να σας φιλήσω σάπια. Δέν έπειρες κατά μία γενναία ποι νά νάσι αγαπούσθε ώς τώρα; Στά παραμιλήτα σας σγράδον διαρρών φυγάζετε κάποια Διάνα...

ΖΑΝ. — Ναι... Η Διάνα... Α!

Ηώσο τήν άγαπούσα, άδελφη! Αλλά... δέν θέλει νά πέσει ώπο τον παρόδο που έμαθε στην τρελότηρα. Δέν έρεστε, άδελφη!... Μά νέρα ποι έκινατε μέ άδεια, πήρα ένα γράμμα της. Είχε τήν καλλιστήν νά μοι τό διαβάσι ή γιατρός; Τί κερανός, τί φορεός γερούνσας? Η Διάνα μοι έγραψε ότι πρέπει νά την έχειστο, γιατί οι γονείς της έπαιρναν νά λάση κάποιον πλούσιο βιομήχανο. Κατάλιπα μισόση, ότι ή έπαιρνη τών γονέων της ήταν μία προφασης. Η Διάνα έπαιρε ότι τρελότηρα, και δέν μέ θέτω πια, από τίνε... (Κλαίει σιωπήλα).

ΛΟΥΚΙΑ. — Μήν κλαίτε... Μήν κλαίτε σας παρασαλώ. Τόρα είστε καλάθια, μπορείτε νά σηρωθήστε ίσω. Θέλετε να σας οδηγήσουμε στον ζήρο;

ΖΑΝ. — Οζι... οζι. Δέν θέλω. Εδέχαστιώ.

ΛΟΥΚΙΑ. — Θέλετε νά σας διαβάσω κάπια; "Έχω έδω κάπια ριγιό με ποιήματα. Είναι τής τηγανής ποιητής Μπάρτας ντε Γρανόν."

ΖΑΝ. — Διαβάστε μου, άδελφη, διαβάστε μου ένα ποίημα... Αγαπάω την ποίηση.

ΛΟΥΚΙΑ. (παίρνει τό βιβλίο και διαβάζει):

"Ηλιε, δέν σέ κυπτάζω πειά σάν πρώτα,

Μα νισέθω τήν χλωμάδα τής θλιμενής,

Τής κρόδας μέρας, τής νεφοτιυμένης...

Δέν θλέπω τήν λαυρήρη φεγγοθολία σου,

Μάλι, δέν σέ κυπτάζω πειά σάν πρώτα

Μά, έχω άπανω μου δηλ τή ζεστασιά σω...

ΖΑΝ. — Είναι όροιστο, άδελφη! Εξανούσθετε.

ΛΟΥΚΙΑ. — Δέν θλέπω πειά τήν ώμορφιά τών ρόδων,

· Άλλ, δέ θέσεις κανένα δέν φένει,

Μια χάρι στον καθενά χώρια δίνει.

· Ω, την φυχή έγω τών πραγμάτων,

Δέν θλέπω πειά τήν ώμορφιά τών ρόδων.

· Άλλ, έχω στήν φυχή μου τ' άρωμά των.

ΖΑΝ. Δέν φτάνει όμως μόνο αιτό, γιά νά παρηγορήση ένας τυχός. Λορείάστε και κάτι αλλό.

ΛΟΥΚΙΑ. (ξεκούλουνθωντας τό διάβασμα τών στίχων):

Δέν θλέπω τήν δόλγυλεις πατιά σου,

· Επάνω μου δστα ν' ακουστάπτα τήν νοιώθω

Γιουστή τρυφερή στοργή και πόθο.

Μά δέν παραπονιέμαι έγω... Στοκάσου.

Δέν θλέπω τήν δόλγυλεις πατιά σου,

· Μά έχω τό γλυκό τό φιλημά σου!

ΖΑΝ. — Τώρα καταλαβαίνω. Ή τικλή ποιήταια ήταν εντυχής μέσα στήν διστοχία της, γιατί είχε τήν μεγαλείτερη παρηγοριά, τήν 'Α-

γάτη...

ΛΟΥΚΙΑ. (φεζακούνθωντας):

Είμαι τυφλή... Μα τί μένοιάς, έμενα

Κι' άν ζω μέσο στό μασρο σκοτάδι;

· Αφού έχω τήν Παράδεισο στόν "Άδη:

· Αφού έχω τήν σχάρη τήν γλυκεά εσυ:

Είμαι τυφλή, μα τί μένοιάς, έμενα

· Αφού έχω άλλη δική μου τήν καρδιά σου:

ΖΑΝ. (μένοια συγγένεια). — "Αλ, γιατί δέν αποφύ νά ποι κι έγω, διότι η τηγανή ποιήταια: «Δέν μένοιάς γιατί είμαι τυφλός, άφοι μένοιασται μά καρδιά».

ΛΟΥΚΙΑ. (μένοια σειρά δειλία). — Σας άγαπαίστε...

ΖΑΝ. — Μά δέν σας είτα ότι δέν μ' άγαπαίστε ή Διάνα;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ήταν μά επιτόπια πάντα ή Διάνα...

ΖΑΝ. — Την γυνώστε;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι. Είναι μά παροντή συγγενής μου.

ΖΑΝ. — Η Διάνα;

ΛΟΥΚΙΑ. — Μάλιστα. Και μπορώ νά ποι δηλ ότι δέν σας άγαπαίστε πιο άλληντά. "Αν σας είχε άγαπησει μέ αγάπηντη βαθειά ζι' άλληντη, δέν σας είχε άγρηντη τώρα. Αλ" έναντιας τώρα, μά σας άγαπησος άδικα περισσότερο.

ΖΑΝ. — Είμαι ο πό διστοχιμένος άνθρωπος τού κόσμου, άδικη...

ΛΟΥΚΙΑ. — Δέν είστε ο πό διστερισμένος άνθρωπος τού κόσμου, άφοι σας άγαπαίστε.

ΖΑΝ. — Μά πάσος μ' άγαπαίστε έπι τέλος;

ΛΟΥΚΙΑ. — Δέν θεράπετε καθόλοι τήν Λορζία, τήν μεριγή της οδού της Διάνας;

ΖΑΝ. — Τήν Λορζία; Τήν Λορζία; "Α, ναι... Ναι... Ένα γλυκό ποιήταιε μί παντού παντά και πάτια. Και μάλιστα θερήψιμη όπι...

ΛΟΥΚΙΑ. (μένοια). — Τή θυτάστε;

ΖΑΝ. — Θρησκαία όπι έλληγα πάντες είναι έρθοτερένει μαζί μου. Εγώ γέλασα όποια ιστορία. Ένα γλυκό ποιήταιε μί παντού ποιήταιε πάντασά... Μοι πάντες τήν ζάπτωσε άποτελού μά όπι έρθοτερή. "Άλλως τέ έγω θέμοι παγετένεις με τήν ομάδα Διάνα.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ένα άδικα γλυκό ποιήταιε... Τό καψένειο, γλυκάπιας περισσότερο όταν σας έβλεπε, ζι' έπειτε όλο... Πισσαδιδούσε νά κρόφη τήν ταραζή του, όπας σας αντίτορες, μά δέν μπορούσε. Τόρα όμως, τό γλυκό ποιήταιε πάντες μή πάνηση πάντας ποιήταιε, τήν ποιήταιε πάντας ποιήταιε πάντας ποιήταιε...

ΖΑΝ. — Εξείνη μωρό;

ΛΟΥΚΙΑ. — Έρεινη μωρό, έναν ποιήταιε έπι τήν ποιήταιε μωρό την ποιήταιε νά την πάντας ποιήταιε...

ΖΑΝ. (παραγανέοντας). — Λορζία! Είσαστε οις; "Η Λορζία! Θέμενοι... Γι' από λοιπόν ποι θανόταν πάντες κάτεστε έχω άποντες τήν φονή σας;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι... Είμαι ή Λορζία. Η Λορζία ποι σας άγαπησος πάντα, και ποι σας άγαπαίστε και τώρα. Μόλις έμαθα ότι πληγωθήσατε, θόμα νά σας περιποιηθώ.

ΖΑΝ. — Και μ' άγαπαίστε και τώρα ποι είμαι τερψίδα;

ΛΟΥΚΙΑ. — Φερισότερερο, μά πάντες άλλη φορά.

ΖΑΝ. — Θεέ μου! Μόνο μά ποι θαθειά ζι' άγνη άγνη μπορεί νά με περηγορήση για τήν έγχατάλειψη τήν Διάνα.

ΛΟΥΚΙΑ. — Αλ, πάσο σ' άγαπω! Και πάσο ύπερεψα πάντα σαν πληγωμένος βαριά και κινδύνευς, δι' τή άγνωστη πέραση! Μά νίγησα τό θάνατο μέ τήν άγαπή μου. Νύχτα και μέρα έμενα άγρεπτη κοντά σου. Κι' άς ηζεφα πάσο δέν μ' άγαπαίστε. Κι' άς άσσογα νά φωνάζης μέσα στά παραμιλήματά σου τήν Διάνα. Τή Διάνα ποι δέν σ' άγαπησε ποτέ άλληντά. Μά δέν σκεφτόμουν τίποτ' άλλο πειά, πάρο κώστη σε σέ σωσθ από τό τό θάνατο. Και σ' έσωσα μέ τήν βούνεια τού θεού, και τών μιατόνια πατρόδων. Δέν μπορεστες έσωσα μέ τήν βούνεια τού θεού, και τώρα πάντας μή σώσω και τά δικά μου μάτια, νά σ' άδηγονται οι στήν ζωή νά βλέπης μ' απτά...

ΖΑΝ, (παρόντας την στήν άγνωστα ποι). — Λατοσία μου!.. Μοι ζαναδίνεις τό φως, μάζαν μέ τήν άγνη σου. Μπορώ νά ποι κι έγω τώρα διότι ποιήταια:

Είμαι τυφλός, μα τί μένοιάς είμενα,

· Αφού έχω δική μου τήν καρδιά σου;

ZAN ROCHON